Lietas Nr. 11088090616
Lietas arhīva Nr. K29-1205-16/11

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā 2016.gada 25.oktobrī

Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesa
šādā sastāvā: tiesnese V.Rūsiņa
ar tiesas sēdes sekretāri E.Kaufmani
piedaloties prokurorei M.Vanaģelei,
iztiesāja atklātā tiesas sēdē krimināllietu **/pers. A/, personas kods /personas kods/,** apsūdzībā par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu, kas paredzēts Krimināllikuma 253.^{2}panta pirmajā daļā. Pārbaudījusi un novērtējusi krimināllietas materiālus, tiesa

k o n s t a t ē j a

/pers. A/ neatļauti lietoja narkotisko vielu un psihotropās vielas, ja to izdarījusi persona, kura brīdināta par kriminālatbildību par narkotisko un psihotropo vielu neatļautu iegādāšanos, glabāšanu un lietošanu, un tieši:

/pers. A/, būdama 2015.gada 19.februārī brīdināta par kriminālatbildību par narkotisko un psihotropo vielu neatļautu iegādāšanos, glabāšanu un lietošanu, pirmstiesas kriminālprocesā precīzi nenoskaidrotā laikā, vietā un veidā, bet ne vēlāk kā līdz 2015.gada 4.oktobrim neatļauti lietoja narkotisko vielu – heroīnu un psihotropās vielas – fenobarbitālu, tramadolu, par ko, /pers. A/, atrodoties narkotisko un psihotropo vielu ietekmē, 2015.gada 4.oktobrī plkst.17.05 tika aizturēta Pērnavas ielā pie mājas Nr.58, Rīgā.

Ar savām darbībām /pers. A/ izdarīja noziedzīgu nodarījumu, kas paredzēts Krimināllikuma 253.^{2}panta pirmajā daļā.

Tiesas sēdē apsūdzētā savu vainu viņai inkriminētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā atzina pilnībā, un lūdza tiesas izmeklēšanā neizdarīt pierādījumu pārbaudi, paskaidroja, ka viņai ir saprotama pierādījumu pārbaudes neizdarīšanas būtība, procesuālās sekas. Izdarīto nožēloja. Prokurore norādīja, ka apsūdzētās lūgums ir apmierināms.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 499.pantu tiesa nolēma neizdarīt pierādījumu pārbaudi, jo apsūdzētā atzina savu vainu viņai izvirzītajā apsūdzībā, apsūdzētā piekrita pierādījumu pārbaudes neizdarīšanai, un tiesai pēc lietas materiālu pārbaudes nav šaubu par apsūdzētās vainu un noziedzīgā nodarījuma kvalifikāciju, līdz ar ko pierādījumi un to analīze saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 527.panta trešo daļu spriedumā netiek uzskaitīta.

Tiesa atzīst /pers. A/ darbības par noziedzīgu nodarījumu un kvalificē tās pēc Krimināllikuma 253.^{2}panta pirmās daļas, par ko apsūdzētā ir sodāma.

Nosakot sodu un tā mēru, tiesa, saskaņā ar Krimināllikuma 46.panta nosacījumiem, sodu nosaka tādā apmērā, kādu par izdarīto noziedzīgo nodarījumu paredz šā likuma sevišķās daļas attiecīgā panta sankcija, ievērojot šā likuma vispārīgās daļas noteikumus, kā arī ņem vērā noziedzīgā nodarījuma raksturu, radīto kaitējumu, vainīgās personību, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

Tāpat tiesa ņem vērā Krimināllikuma 35.pantā definēto soda mērķi, kas ir aizsargāt sabiedrības drošību, atjaunot taisnīgumu, sodīt vainīgo personu par izdarīto noziedzīgo nodarījumu, resocializēt sodīto personu, panākt, lai notiesātā un citas personas pildītu likumus un atturētos no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas.

Saskaņā ar Krimināllikuma 7.panta otro daļu, noziedzīgais nodarījums, kas paredzēts Krimināllikuma 253.^{2}panta pirmajā daļā klasificējams kā kriminālpārkāpums. Atbilstoši Krimināllikuma 9.pantam atzīstams, ka noziedzīgais nodarījums izdarīts ar tiešu nodomu.

Par Krimināllikuma 253.^{2}panta pirmajā daļā izdarīto noziedzīgo nodarījumu soda ar īslaicīgu brīvības atņemšanu vai ar piespiedu darbu, vai ar naudas sodu.

Tiesa atzīst, ka apsūdzētās izdarītais noziedzīgais nodarījums ir ar augstu sabiedrisko bīstamību, kas apdraud citu sabiedrības locekļu intereses uzturēties drošā un veselā vidē, nodara kaitējumu savai un citu sabiedrības locekļu garīgajai un fiziskajai veselībai, izraisa atkarību un veicina narkomānijas izplatību, provocē uz vardarbību un cita veida prettiesisku uzvedību, kā arī rada sabiedrībai daudzas sociālas problēmas.

Izvērtējot izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, tiesa atzīst, ka apsūdzētās darbības ir veicinājušas aizliegto vielu nelegālu apriti, tādā veidā apdraudot vispārējo drošību narkotisko un psihotropo vielu aprites sfērā. Neatļautas darbības ar narkotiskajām vielām rada bīstamas sekas savai un citu sabiedrības locekļu garīgajai un fiziskajai veselībai, izraisa atkarību un veicina narkomānijas izplatību, provocē uz vardarbību un cita veida prettiesisku uzvedību, kā arī rada sabiedrībai daudzas sociālas problēmas, vienlaikus apdraudot citu sabiedrības locekļu intereses uzturēties drošā un veselā vidē.

Izanalizējot apsūdzētās personību, noskaidrots, ka /pers. A/ ir dzimusi /datums/, Rīgā, LR pilsone, ar 8 klašu izglītību, precējusies, ir divi nepilngadīgi bērni, pirms apcietinājuma dzīvoja /adrese/, ir administratīvi sodīta, agrāk vairākkārtīgi sodīta. Pēdējā reize ar Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas 2016.gada 13.oktobra spriedumu pēc Krimināllikuma 253.^{1}panta otrās daļas. Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta piekto daļu galīgais sods pēc spriedumu kopības noteikts – brīvības atņemšana uz 7 gadiem, bez mantas konfiskācijas un probācijas uzraudzību uz 3 gadiem. Nolēmums nav stājies spēkā.

No Iļģuciema cietuma /pers. A/ raksturota pozitīvi *(lietas 51.lapa)*. VSIA "Rīgas psihiatrijas un narkoloģijas centrs" Psihiatriskās palīdzības dienesta Ambulatorās nodaļas uzskaitē un Narkoloģiskās palīdzības dienesta Ambulatori konsultatīvās nodaļas uzskaitē nesastāv *(lietas 53.,54.lapa)*.

No apsūdzētās vārdiem tiesas sēdē noskaidrots, ka piemērotos administratīvos sodus samaksājusi daļēji, ieslodzījuma vietā strādā par šuvēju un uzsākusi mācības 9.klasē. narkotiskās vielas lietojusi 12 gadus, ieslodzījuma vietā apmeklējot psihologu un anonīmo narkomānu sanāksmes. Slimo ar C hepatītu. Izdarīto nožēlo un sola vairāk likumpārkāpumus nepieļaut.

Lemjot jautājumu par apsūdzētajai piemērojamo soda veidu, tiesa ņem vērā Krimināllikuma 253.^{2}panta pirmās daļas sankciju, apsūdzētās iepriekš minētās ziņas par personību, apsūdzētās attieksmi pret izdarīto, bet no panta sankcijā paredzētiem sodiem, tiesa atzīst, ka piemērotākais konkrētajā lietā

ir īslaicīgas brīvības atņemšanas sods. Šādu sodu lūdza piemērot arī prokurore.

Krimināllikuma 46.panta ceturtā daļa noteic, ka brīvības atņemšanas sodu par kriminālpārkāpumu un mazāk smagu noziegumu piemēro, ja soda mērķis nav sasniedzams, nosakot kādu no attiecīgā panta sankcijā paredzētajiem vieglāka soda veidiem.

Tiesa uzskata, ka ar šādu sodu tiks sasniegts soda mērķis – sodīt vainīgo personu par izdarīto noziedzīgo nodarījumu, kā arī panākt, lai notiesātā un citas personas pildītu likumus un atturētos no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas. Tiesa atzīst, ka citus, alternatīvus soda veidus piemērot nav iespējams. Ņemot vērā apsūdzētās iepriekšējās sodāmības, tiesa novērtē apsūdzēto kā personu, kurai ir grūtības ar likumpaklausības principu ievērošanu.

Nosakot apsūdzētajai soda mēru, atbilstoši Krimināllikuma 46.panta trešajai daļai, tiesa ņem vērā atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

Saskaņā ar Krimināllikuma 47.panta otro daļu tiesa ņem vērā apstākļus, kuri likumā nav paredzēti, un tiesa atzīst par atbildību mīkstinošu apstākli apsūdzētās vaļsirdīgu atzīšanos noziedzīgu nodarījumu izdarīšanā un izdarītā nožēlošanu.

Pierādījumu pārbaudes neizdarīšana iztiesāšanā ir procesuāla darbība, kas ir pieļaujama pie apstākļiem, kad apsūdzētā atzīst savu vainu. Apsūdzētā, piekrītot lietas iztiesāšanai bez pierādījumu pārbaudes, ir izmantojusi savas tiesības uz sadarbību, ko nosaka Kriminālprocesa likuma 21.pants, ka persona, kurai ir tiesības uz aizstāvību, var sadarboties ar kriminālprocesa veikšanai pilnvaroto amatpersonu, lai sekmētu krimināltiesisko attiecību noregulējumu. Tas, ka apsūdzētā izmanto savas tiesības uz sadarbību vienkāršotāka procesa izvēlē, nav atzīstams par patstāvīgu viņa atbildību mīkstinošu apstākli, bet tiesa ņem vērā pie soda noteikšanas. Šāda atziņa izriet arī no tiesu prakses *(sk. Senāta Krimināllietu departaments nolēmumus lietā Nr. SKK- 232/08).*

Saskaņā ar Krimināllikuma 48.panta pirmās daļas 1.punktu par apsūdzētās atbildību pastiprinošu apstākli tiesa atzīst to, ka noziedzīgais nodarījums veido noziedzīga nodarījuma recidīvu.

Tiesas ieskatā, atbildību pastiprinoša apstākļa esamība ir pamats bargāka soda mēra piemērošanai Krimināllikuma panta sankcijas ietvaros un liedz tiesai tiesības piespriest minimālo sodu, jo pēc Krimināllikuma jēgas atbildību pastiprinošu apstākļu esamība jau pati par sevi liedz iespēju tiesai noteikt panta sankcijā paredzēto minimālo sodu (*skat. Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta 2006.gada 8.februāra lēmumā lietā Nr.SKK01-74/06*).

Ņemot vērā, ka soda mērķis nav pakļaut personu ilgstošam brīvības atņemšanas sodam un izstumt viņu no sabiedrības, ņemot vērā apsūdzētās atbildību mīkstinošo apstākli, izvērtējot apsūdzētās attieksmi pret izdarīto noziedzīgo nodarījumu, to, ka viņa ir sapratusi savas rīcības sekas, atbilstoši Kriminālprocesa likuma 21.panta otrās daļas 1.punktam ir izvēlējusies vienkāršāko procesa veidu – pierādījumu pārbaudes neizdarīšanu tiesas sēdē un tāda veidā sekmējusi ātrāku un taisnīgāku krimināltiesisko attiecību noregulējumu, tiesa uzskata, nav nepieciešama apsūdzētās ilgstoša izolācija no sabiedrības un sods nosakāms īslaicīgas brīvības atņemšanas veidā uz 1 (vienu) mēnesi.

Taisot šo spriedumu, tiesa ņem vērā, ka apsūdzētā ir sodīta ar Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas 2016.gada 13.oktobra spriedumu, taču šis spriedums nav stājies spēkā.

Tādējādi, lai gan pēc likuma tiesai būtu nosakāms galīgais sods, šajā lietā tas nav iespējams, lai nepasliktinātu apsūdzētās stāvokli un nepieļautu Kriminālprocesa likuma 25.pantā nostiprinātā dubultās sodāmības nepieļaujamības (*ne bis in idem*) principa pārkāpumu.

Tiesa atzīst, ka saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 649.pantu, ja attiecībā uz notiesāto ir vairāki spriedumi, pēc sprieduma izpildes iestādes vai prokurora iesnieguma tās tiesas tiesnesis, kura taisījusi pēdējo spriedumu pirmajā instancē, vai tāda paša līmeņa tiesas tiesnesis pēc sprieduma izpildes vietas, saskaņā ar Krimināllikumā noteikto pieņem lēmumu par galīgā soda noteikšanu pēc šo spriedumu kopības.

Tādejādi, stājoties spēkā visiem spriedumiem, jebkurā gadījumā radīsies nepieciešamība noteikt galīgo sodu, atsevišķā tiesas sēdē.

Šajā kriminālprocesā /pers. A/ netika aizturēta, drošības līdzeklis netika piemērots. Ievērojot, ka apsūdzētā šobrīd izcieš brīvības atņemšanas sodu cita kriminālprocesa ietvaros, tiesa secina, ka drošības līdzekli nav nepieciešams piemērot.

Cietušo un kompensācijas pieteikumu kriminālprocesā nav.

Arests mantai nav uzlikts. Procesuālo izdevumu un lietisko pierādījumu lietā nav.

Pamatojoties uz minēto un saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 499., 511., 512., 520., 524., 527., 528., 529. un 530. pantu, tiesa

n o s p r i e d a

/pers. A/, personas kods /personas kods/, **atzīt par vainīgu** noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 253.^{2}panta pirmajā daļā **un sodīt ar īslaicīgu brīvības atņemšanu uz 1 (vienu) mēnesi.**

Līdz sprieduma spēkā stāšanās brīdim drošības līdzekli /pers. A/ – nepiemērot.

Spriedumu daļā par piespriesto sodu vai pieļautiem procesa pārkāpumiem var pārsūdzēt 10 (desmit) dienu laikā apelācijas kārtībā Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijai, iesniedzot apelācijas protestu vai sūdzību Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā no pilna sprieduma pieejamības dienas.

Pilns spriedums pieejams 2016.gada 8.novembrī.

Tiesnese **V.Rūsiņa**